

Yaş 17

– Hakraznu · 12 Nisan 2024

Hiç aşık olmamıştım. Olamamış..Korkmuştum.Yasadışı sayılan maddeler kullanmış, hepsini bir günde bırakmıştım.Bağımlı değildim, bunu kendime kanıtlamıştım.Evden kaçıp kendimi en kalabalık caddelere attığımda on yedi yaşındaydım.Kimliğini üzerinde taşıyan, patlamaya hazır bir bomba gibi dolaştım.Sokakları öğrendim, insanları..Kimseye yara vermedim, kimseden de yara almadım.

Namusları için yaşayan orospular tanıdım,
Şereflerini orospulara teklif eden adamlar..

Ortada bırakılmış çocuklar..Kendimi de tanımaya çalıştım, ne zaman birinin karşına oturup uzun uzun yüzüne baksam kendimi getirdim aklıma.Kimseyi sevmeyen ve kimseden nefret etmeyen,Kimsenin kölesi olmayan ama birilerine ihanet etmeyi de üzerine hiç yakıştıramamış ben..Hep bir savunma içinde bulunmuş,Buna kendini mecbur hissetmiş,Bu sebeple birine aşık olmaktan hep kaçmış, bu yüzden bağımlı olmayı reddetmiş ben kimdim ?Kafama silah dayasalar bile ele vermezdim kendimi.Umursamaz ifademim arkasında uysal bir erkek çocuğu gizleniyordu oysa.Hemen kırılan.Ürkek.Vazgeçmeyi erken öğrenmiştim...Tedirgin olmak bana göre değildi.Birilerinin beni sevdiği düşüncesi beni heyecanlandırırır.Bunu asla belli etmezdim.On sekiz yaşındaydım beni öldürmek için sevgilin keskin bir bıçağı kasıklarına dayadığında.Sevilmemeye alıştım.Birinin beni sevmiyor olmasının nasıl bir his olduğunu hep gidenler öğretmişti bana.Doğum günlerim vardı,Bayram sabahları,Okula gitmişim,İyi karneler getirmiş,Özenmişim diğerlerine.Zamanla vazgeçtim.Birinin seni sevmiyor olması böyle bir şeydir, zamanla alışırsın.Dönüp baktıkça içini acıtırsa da önemi yoktur artık.Şimdi yanından geçse tanımayacağın biridir.

Sonra sen yine geldin.Geçmişimin bir yerinden çıkıp,Seni sevmekten ödüm kopmuştu biliyorsun.Hep bir adım geri de durmuştum.Senin beni hep koruyor olduğunu biliyordum.Senin beni inciltmekten korkan bir kız olduğunu,Geçmişimin bir yerine sonsuza dek sırtımı yaslayabileceğim biri olarak kazanmıştın.Ben kurtulamıyordum kendi iç dünyamın karanlığından.Sendem kaçmış, sıyrılmıştım.Ben ki tam kargaşından kurtulurken aklımın sen yine geldin.Anlatamadım sana başımdan geçenleri,Anla diye de beklemedim.Eski bir kahramandın, sana tutunursam düşmem sandığım dal.Dokundukça içime işledin.Kulaklarıma kazındın.Her gün bir yanını keşfederken unuttum ruhumun huzursuzluğunu.Ben ilk kez birini sevebiliyor olmanın tuhaf tadına şaşkınlığımdan çabuk çabuk bakıyordum yüzüne..Sandım ki sevgilim,Ben seni sevince kurtulacağız ikimiz birden.Oysa sen geldin,Bambaşka bir kadın olmuştu ruhun.Hoyrat, aksi.Sen beni yine korursun sandım.Düştüğüm kuyuya uzatırsın elini.Yanılmışım sevgilim.Sen bi geldin parçalanmışlığımyı parçaladın benim.Yanılmışım sevgilim..Ve ben seni değil beni geçmişimin bir yerinde dupduru kalabilmiş o ayşeyi sevmişim.